

A puszták harangja

Az Alföld mélyén álló szállodában
kaptam ágyat egyetlen éjszakára,

mégis, mintha holdra feküdtem volna
a fal mögött, láthatatlan oldalra,

és nem éreztem senkit rajtam kívül,
csak árnyak kísértettek a sötétből,

s átadtam magam az önkívületnek,
hogyan az úri szorongást elviseljem,

nem álmodtam, mégis valami hangra
emlékszem, hogy a pusztát átsajogta,

körülzengett, akár gyerekkoromban,
a révületből szívem kioldotta,

mint anyám, hogy a hajnali misére
készüljek és időben odaérjek,

megszólított az álom kondulása,
s már a valódit hallgattam az ágyban,

még ernyedett testtel, de már tiszta fejjel,
még inkább kitárt szívvel, meglepetten,

hogy van harang, sőt hajnali harangszó,
nem szűnt meg, csupán elszoktam a hangtól,

ami ott hallgat szülőfalum tornyán,
bár ez a város nem is Magyarország,

mégis otthonom, és egészen addig,
míg az önfeledt szívdobogás hallik,

és a harangszó meleg sugárzással
enyhíti kínjait az éjszakának,

mert a kötelet az Úristen húzza,
befejezi a verset, s kezdi újra.

